

virkelig havde fundet et andet Universal-middel end vor gammelkendte Told — vi havde sikkert gerne medvirket til det —, men naar man ikke finder det, finder man det ikke, og saa maa man tage Forholdene, som de ligger. Det er stadig uimodsiget blevet fremhævet, at generelt kunde dette System ikke anvendes, og dets Brugbarhed har overhovedet ikke været belyst for os gennem et eneste praktisk Eksempel. Naar derfor den højtærede Erhvervsminister nu nævner, at han kender dem, der vil bruge det, vil jeg ogsaa her sige, at det havde været rigtigt at vise os dette Materiale. Overhovedet maa jeg gentage, hvad jeg allerede sagde i min Tale ved første Behandling af Lovforslaget, at en noget bedre Forberedelse, en noget større Orientering paa Forhaand, maaske ikke havde været af Vejen ved dette Lovforslag, og jeg henviser atter til, at Rigsdagspartiernes Erhvervsudvalg burde have været draget stærkere med ind i Forarbejdet.

Den højtærede Erhvervsminister rejste sluttelig Spørgsmaalet om, hvem der stod bag os, og hvilke de Kræfter var, der havde dikteret os vor Stilling. Den højtærede Erhvervsminister ansaa denne Stilling, de Resultater, vi var kommet til, som et nyt Anslag fra Konservatismen mod Byerhvervene; og han efterlyste forgæves vore Forslag og vor Stilling til Krisesituationen. Det er første Gang, vi har faaet Bebrejdelser for ikke at sige noget, for ikke at komme med Forslag. Naar vi ellers fremsætter vore Forslag, faar vi altid at vide, at nu kommer vi med disse taabelige Krav om Told og Told o. s. v., men nu faar vi pludselig Bebrejdelser, fordi vi ingenting har sagt. Jeg vil gerne her paa given Foranledning sige, at jeg adskillige Gange under Udvalgsarbejdet har opfordret den ærede Formand for Udvalget, det ærede Medlem Hr. Trier, til at søge at skabe en større Samling om en mere mangeartet Plan, efterhaanden som det ogsaa fra Flertallets Side blev erkendt, at det, der var foreslaaet her, i bedste Tilfælde vilde skrumpe ind til at faa en ganske isoleret specifik Betydning.

Det er mit faste Indtryk, at med en større Forhandlingsevne og maaske ogsaa med større Forhandlingvillie fra Regeringens Side kunde man være naaet hertil, og jeg synes, at hvis man havde sat Kræfterne ind paa at opfylde nogle af de Løfter, man unægtelig gav før Valget, havde det været bedre end at bebrejde os, at vi ikke anbefaler noget. Vi anviser af og til de Veje, vi mener er fremkommelige, og vi har ogsaa gjort det i dette Tilfælde i vore Bemærknin-

ger; men i øvrigt vil jeg blot henvise til, at vi jo ikke har Ansvar, det maa ligge fuldt ud hos Regeringen.

Ikke destomindre er der kommet det mærkelige Forhold frem under den nuværende Regering, at hver Gang man kommer med en Kritik af Passiviteten, bliver man spurgt om, hvad man da vil. Jeg ved ikke af, at det nogen Sinde har været Oppositionens Opgave at komme med Forslag, endside at garantere, at de kunde gennemføres. Men det er jo i Virkeligheden det, der er saare karakteristisk for den nuværende Regering, at paa Forespørgsler faar man altid Spørgsmaalet vendt om, idet der siges: men hvad vil I da? Og naar vi saa svarer det eneste fornuftige og rigtige, faar vi at vide, at det er fuldkommen taabeligt. Men den Tid kommer jo nok, hvor vi faar Lov til og Lejlighed til at vise, hvad vi vil, og saa skal vi ogsaa nok gennemføre det. Men medens vi venter paa det — og det bliver Regeringens Sag, hvor længe den vil lade de arbejdsløse og hele den samfundsmæssige økonomiske Krise vente paa, at en virkelig konservativ Regering tager, ikke alene Ansvar, men Førerskabet og Ledelsen i de Forhandlinger, der maa til, og anviser de Veje, man kan gaa —, saa længe vil vi med nogen Interesse afvente Udførelsen af Industriudvalgets Forslag.

Jeg var inde paa dette Emne før, og jeg henviser endnu en Gang til, at vi i Efteraarets Løb har faaet saa og saa mange Anvisninger paa, at disse Forslag vilde komme, og at vi maatte styre vor Nysgerrighed, til de forelaa. Nu foreligger de, og vi har set dem blive skubbet helt blidt til Side, vi har set et nyt Udvalg, Kriseværnsudvalget, blive nedsat, og vi har set Industriudvalget, hvori saa mange fremragende Folk fra forskellige Lejre har siddet, og som ogsaa har stillet bestemte positive Forslag, blive desavoueret. Derfor maa jeg, som jeg sagde henvendt til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, spørge, om det slet ikke er Meningen at gaa videre ad disse Veje. Man faar et underligt Indtryk, thi hver Gang der fra sagkyndig Side er givet en Indstilling eller fremsat et Forslag, bliver det stille og roligt skubbet til Side af Regeringen, og saa tages der fat paa nye Undersøgelser. Jeg tror, at en saadan Fremgangsmaade i Længden ikke kan staa sin Prøve, og jeg tror, at den, naar dens sande Karakter bliver evident, vil skaffe den høje Regering alt andet end Lovord, ogsaa fra de 87 000 arbejdsløse, vi nu skal have Ansvar for.

Naar den højtærede Erhvervsminister sluttelig igen kom ind paa den relative Op-